

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w m.st. Warszawie**

RWA-50/52/879/2000/DM

Warszawa, dn. 5 marca 2002 r.

DECYZJA Nr RWA – 3/2002

Na podstawie art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego na wniosek Pani Magdaleny Glinickiej prowadzącej działalność gospodarczą w Wierzbicy pod nazwą Gospodarstwo Rolno – Ogrodnicze „SADPOL”, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie stwierdza się stosowania przez Zakład Energetyczny Warszawa – Teren S.A. w Warszawie praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii elektrycznej poprzez obciążanie odbiorcy energii elektrycznej dodatkową opłatą za przekroczenie mocy umownej, stanowiącą – wobec odmowy ZEW-T S.A. zwiększenia mocy umownej do 250 kW – nieuzasadnioną korzyść dostawcy energii.

UZASADNIENIE

W dniu 9 sierpnia 2000 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynął wniosek Pani Magdaleny Glinickiej prowadzącej działalność gospodarczą w Wierzbicy pod nazwą Gospodarstwo Rolno – Ogrodnicze „SADPOL” w Wierzbicy (zwanej dalej: Wnioskodawcą) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładowi Energetycznemu Warszawa – Teren S.A. w Warszawie (zwanemu dalej: ZEW-T S.A.). W uzupełnieniu, pismem z dnia 28 sierpnia 2000 r., Wnioskodawca dołączył kierowane przez siebie do ZEW-T S.A. pisma, ujawniające okoliczności faktyczne niniejszej sprawy.

Wnioskodawca zarzucił ZEW-T S.A. podejmowanie bezprawnych działań, noszących znamiona praktyk monopolistycznych (praktyk ograniczających konkurencję). Podniósł, iż ZEW-T S.A. bezzasadnie odmawia przyznania mu większej mocy umownej, mimo że wielokrotnie zwracał się do ZEW-T S.A. o jej zwiększenie. Wnioskodawca wskazał, iż pierwotnie były to rozmowy telefoniczne, a następnie wystąpił do ZEW-T S.A. z pisemnym wnioskiem.

Podniósł, iż żądanie zwiększenia mocy umownej podyktowane jest przekraczaniem przez jego Gospodarstwo, pierwotnie zamówionej mocy umownej (200 kW). Zwrócił uwagę, iż wynikało to ze specyfiki działania urządzeń chłodniczych znajdujących się w jego przedsiębiorstwie oraz z faktu pojawiających się sytuacji wyłączeń dostaw energii.

W piśmie z dnia 17 października 2000 r. Wnioskodawca wyjaśnił, iż uwzględniając możliwość awarii działających urządzeń chłodniczych, posiada on urządzenia chłodnicze traktowane jako rezerwowe. W wypadku awarii urządzenia podstawowego jego działanie przejmuje urządzenie rezerwowe. Polega to na tym, że w przypadku podniesienia się temperatury wewnątrz komory (spowodowanej np. awarią agregatu), włączają się kolejne urządzenia rezerwowe mające zapewnić stałą, niską temperaturę wewnątrz komory (ok. – 18° C). Cały układ sterowania komputerowego sprawia, iż dozоровanie systemu nocą nie jest potrzebne. Sytuacja zmienia się, gdy następuje zanik napięcia dłuższy niż 1 godzina, a zakład energetyczny nie poinformuje o tym fakcie odbiorcę. Wówczas temperatura w komorach wzrasta i następuje wtedy jednoczesne włączenie wszystkich urządzeń.

Przy braku zasilania przez ponad 2 godziny, komputer zeruje się do nastawień fabrycznych, co powoduje, iż wszystkie urządzenia z chwilą, gdy zostaje wznowiona dostawa energii elektrycznej, przechodzą na identyczne cykle odszraniania (polega to na włączaniu się grzałek zainstalowanych wewnątrz chłodnicy, celem rozmrożenia zbitych lodem chłodnic). Cykl ten jest przez pracowników ustawiany tak, by praca wszystkich urządzeń w cyklu odszraniania nie zazębiała się. Natomiast w przerwach dostaw prądu (powyżej 2 godzin) następuje anulowanie wszystkich ustawień i powrót do schematów fabrycznych. Przy ustawieniach fabrycznych odszranianie następuje co 4 godziny. Tak więc, jeżeli przerwa w dostawie energii elektrycznej nastąpi wieczorem bądź nocą i o fakcie tym nie zostanie powiadomiony odbiorca, po czterech godzinach włączą się wszystkie urządzenia w cyklu odszraniania, co powoduje przekroczenie mocy maksymalnej.

W kontekście powyższego Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż ZEW-T S.A. – mimo istnienia takiego obowiązku – nie informował Wnioskodawcy o planowanych przerwach w dostawach prądu. Zdaniem Wnioskodawcy działania te były podejmowane w sposób umyślny, mimo istnienia instrukcji współpracy, z której wynika, że Wnioskodawca winien być każdorazowo poinformowany o fakcie planowanych przerw w dostawie energii elektrycznej. W efekcie Wnioskodawca przekracza moc umowną i obciążony jest dodatkowymi opłatami z tytułu przekroczenia mocy umownej, stanowiącymi – w jego opinii – nieuzasadnioną korzyść ZEW-T S.A.

W ww. piśmie, Wnioskodawca podniósł również, iż stawiany mu przez ZEW-T S.A. wymóg przedstawienia szczegółowego projektu instalacji wewnętrznej jest oczywiście nieuzasadniony. Wskazał ponadto, iż taki projekt został przedstawiony Dyrekcji Rejonu Energetycznego ZEW-T S.A. w Legionowie. Nie został on jednak zaakceptowany.

W obliczu stawianych zarzutów i złożonych przez Wnioskodawcę wyjaśnień Prezes Urzędu, pismem z dnia 12 grudnia 2000 r., zawiadomił strony o wszczęciu postępowania antymonopolowego w sprawie nakazania ZEW-T S.A. zaniechania praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej poprzez obciążanie Wnioskodawcy w ramach rozliczeń za energię elektryczną dodatkową opłatą za przekroczenie mocy umownej, stanowiącą – wobec odmowy ZEW-T S.A. zwiększenia, zgodnie z jego wnioskiem, mocy umownej do 250 kW – jego nieuzasadnioną korzyść, co może stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 z późn. zm.)¹.

¹ Stosownie do art. 117 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 z późn. zm.) z dniem wejścia w życie powyższej ustawy (tj. z dniem 1 kwietnia 2001 r.) utraciły moc przepisy ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 z późn. zm.).

ZEW-T S.A. w piśmie z dnia 4 stycznia 2001 r. odniósł się do twierdzeń i zarzutów Wnioskodawcy oraz pisma Prezesa Urzędu zawiadamiającego o wszczęciu postępowania antymonopolowego.

Wskazał, iż Wnioskodawca złożył w dniu 8 czerwca 1998 r. wniosek o przydział mocy. Warunki przyłączenia do sieci zostały Wnioskodawcy wydane pismem z dnia 25 czerwca 1998 r. W pkt 1.4 tych warunków ustalono, że przyłączenie Wnioskodawcy do sieci nastąpi po opracowaniu projektu technicznego linii 15 kV, stacji transformatorowej, linii niskiego napięcia oraz instalacji wewnętrznej i uzgodnieniu tej dokumentacji w przedsiębiorstwie energetycznym.

ZEW-T S.A. podkreślił, iż Wnioskodawca nie wywiązał się dotychczas z obowiązku opracowania i uzgodnienia projektu technicznego instalacji wewnętrznej, mimo to ZEW-T S.A. przystąpił do odbioru technicznego instalacji i przyłączył obiekty Wnioskodawcy do sieci energetycznej. Postawił jednak warunek, iż do dnia 10 lipca 1999 r. Wnioskodawca przygotowuje ww. projekt.

ZEW-T S.A. wyjaśnił, iż Wnioskodawca otrzymał przydział mocy o wartości 200 kW. Następnie z powodu niedoszacowania własnych potrzeb zwrócił się do Zakładu z wnioskiem o zwiększenie przydziału mocy do 250 kW.

Zwrócił uwagę, iż nigdy nie odmawiał Wnioskodawcy przydziału większej mocy; wskazywał natomiast, iż poprzedzone musi to być uzgodnieniem projektu instalacji wewnętrznej obiektów Wnioskodawcy. Konieczność opracowania stosownego projektu instalacji wewnętrznej wynika – jak wyjaśnił ZEW-T S.A. – z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa eksploatacji. Podkreślił, iż przyłączając odbiorcę do sieci bierze odpowiedzialność za bezpieczne dostarczanie energii elektrycznej. Nie ulega zatem wątpliwości, że sposób oraz jakość wykonania instalacji wewnętrznej odbiorcy ma ogromny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie, nie tylko obiektów odbiorcy zasilanych z tej instalacji, ale także oddziałuje na pracę sieci przedsiębiorstwa energetycznego, a tym samym na jakość i bezpieczeństwo dostaw energii innym odbiorcom. Nie można zatem zgodzić się – według ZEW-T S.A. – z podnoszonym argumentem, iż nie jest on uprawniony do żądania przedłożenia mu projektu technicznego wewnętrznej instalacji odbiorcy.

ZEW-T S.A. zwrócił ponadto uwagę, iż wymóg przedłożenia ww. projektu nakładają stosowne przepisy prawa. Powołał się na rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 25 września 2000 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. z 2000 r. Nr 85, poz. 957) oraz na rozporządzenie Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 140 z późn. zm.).

Konieczność uzgodnienia z ZEW-T S.A. projektu instalacji wewnętrznej w przedmiotowej sprawie jest tym bardziej istotna, że nieruchomość należąca do Wnioskodawcy jest zasilana równocześnie z sieci Zakładu Energetycznego Płock S.A.

ZEW-T S.A. podkreślił, iż Wnioskodawca – wbrew jego zapewnieniom – nigdy nie przedstawił wymaganego projektu technicznego instalacji wewnętrznej swych obiektów.

Wyjaśnił ponadto, iż zarzuty Wnioskodawcy dotyczące celowego wstrzymania dostaw energii elektrycznej nie znajdują potwierdzenia w stanie faktycznym. O każdej planowanej przerwie w dostawie energii Wnioskodawca był bowiem informowany.

ZEW-T S.A. podniósł jednocześnie, iż opłaty z tytułu przekraczania mocy zużytej energii elektrycznej, które – w opinii Wnioskodawcy – stanowią nieuzasadnioną korzyść ZEW-T S.A., naliczane są na podstawie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Taryfy energii elektrycznej ZEW-T S.A. Trudno więc, zdaniem ZEW-T S.A., zgodzić się z zarzutem bezprawności podejmowanych przez niego działań (pismo z dnia 18 września 2001 r.).

Wnioskodawca odrzucił wyjaśnienia ZEW-T S.A., złożone w toku postępowania dowodowego. Podniósł on, w piśmie z dnia 14 marca 2001 r., iż opłaty z tytułu przekroczenia mocy umownej są kwotami niesłusznie nakładanymi przez ZEW-T S.A. Podkreślił, iż wielokrotnie zwracał się do ZEW-T S.A. o zmianę warunków przyłączenia do sieci. Wielokrotnie też negocjował konieczność przedstawienia ZEW-T S.A. projektu instalacji wewnętrznej.

Zwrócił ponadto uwagę, iż protokół nr 121/RE-4/99 z dnia 11 czerwca 1999 r., na który powołuje się ZEW-T S.A. jest nieprawdziwy, brak jest bowiem podpisu inwestora. Podkreślił też, iż na wszelkich umowach i dokumentach przedstawionych przez ZEW-T S.A. brak jest podpisu inwestora, a jednocześnie użytkownika.

Wnioskodawca podniósł także, iż jego przedstawiciel – Pan Janusz Glinicki, w trakcie spotkania z dyrektorem ZEW-T S.A. Rejonu Energetycznego w Legionowie dostarczył schematyczny projekt instalacji wewnętrznej zawierający wyszczególnienie wszystkich większych urządzeń elektrycznych, lecz projekt ten nie został przyjęty.

Zdaniem Wnioskodawcy wątpliwości budzi fakt, że otrzymał on przydział mocy w wysokości 200 kV, natomiast dla jej zwiększenia o 50 kV niezbędnym stało się wykonanie projektu instalacji wewnętrznej.

Wnioskodawca zwrócił również uwagę na nieścisłość, jaka ujawnia się w wyjaśnieniach składanych przez ZEW-T S.A. Wskazał, iż we wcześniejszej korespondencji, ZEW-T S.A. powoływał się na zawartą z nim umowę. Natomiast w pismach kierowanych do Urzędu podnosi, iż umowa została zawarta *per facta concludentia*. W opinii Wnioskodawcy pierwotna umowa została zniszczona, by nie ujawnić zawartych w niej faktów, tj. odebrania inwestycji poprawnie i bez żadnych zastrzeżeń oraz braku jakiegokolwiek wzmianki o konieczności stworzenia projektu wewnętrznej instalacji.

W aspekcie wyjaśnień ZEW-T S.A., co do faktu informowania Wnioskodawcy o przerwach w dostawach energii elektrycznej, Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż są one wątpliwe, albowiem ZEW-T S.A. Rejon Energetyczny w Legionowie nie posiada protokołu współpracy, a dokument ten jako jedyny zawierał informację o tym, kogo należy powiadomić.

W kontekście możliwości korzystania z dostaw energii elektrycznej ze strony Zakładu Energetycznego Płock S.A., którego sieć przebiega w pobliżu obiektów Wnioskodawcy, wyjaśnił on, w piśmie z dnia 13 września 2001 r., iż na etapie podłączenia do sieci urządzeń jego przedsiębiorstwa nie było możliwości wyboru dostawcy energii elektrycznej, albowiem Zakład Energetyczny Płock S.A. nie ma możliwości całkowicie zapewnić zasilania jego obiektów.

Wnioskodawca podniósł, iż Zakład Energetyczny Płock S.A. w chwili obecnej zasila tylko jeden obiekt. Nie jest możliwe natomiast zaspokojenie przez ten zakład w pełni potrzeb energetycznych Wnioskodawcy. Aktualnie korzysta on awaryjnie z tego przyłącza, gdyż inwestycja związana z rozbudową linii energetycznej jest zbyt kosztowna.

Niemniej – w ocenie Wnioskodawcy – ekonomicznie uzasadnione jest korzystanie z usług ZEW-T S.A., gdyż linia średniego napięcia jest bardzo krótka i mniej awaryjna niż sieć Zakładu Energetycznego Płock S.A. Biorąc więc pod uwagę konieczność zapewnienia nieprzerwanych dostaw energii elektrycznej, nie miał on wyboru i musiał korzystać z usług ZEW-T S.A.

W toku postępowania Prezes Urzędu, pismami z dnia 12 kwietnia 2001 r., poinformował strony postępowania o wejściu w życie z dniem 1 kwietnia 2001 r. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i utracie mocy przez ustawę z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów. Wskazał, iż w świetle art. 113 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postępowania wszczęte na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów prowadzi się na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Wobec powyższego Prezes Urzędu zawiadomił strony, iż przedmiotowe postępowanie antymonopolowe toczy się w sprawie w sprawie nakazania ZEW-T S.A. zaniechania stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej poprzez obciążanie Wnioskodawcy w ramach rozliczeń za energię elektryczną dodatkową opłatą za przekroczenie mocy umownej, stanowiącą – wobec odmowy ZEW-T S.A. zwiększenia, zgodnie z wnioskiem firmy „SADPOL”, mocy umownej do 250 kW – jego nieuzasadnioną korzyść – co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania dowodowego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje.

Wnioskodawca prowadzi działalność w zakresie produkcji oraz skupu owoców, a także produkcji mrozonek z owoców. Posiada on obiekty gospodarcze - chłodnie, gdzie składowane są owoce. W obiektach tych zainstalowane są urządzenia chłodnicze (agregaty chłodnicze).

Pismem z dnia 8 czerwca 1998 r., Wnioskodawca wystąpił do ZEW-T S.A. – Rejonu Energetycznego w Legionowie o przyłączenie obiektów gospodarczych do sieci elektroenergetycznej.

Jeden z obiektów był już ówczesnie zasilany z sieci Zakładu Energetycznego Płock S.A. (zwanego dalej: ZEP S.A.) za pośrednictwem stacji transformatorowej i pozostał podłączony do sieci tego Zakładu również po rozpoczęciu dostaw energii elektrycznej do nowych obiektów przez ZEW-T S.A.

Odpowiadając na pismo Wnioskodawcy z dnia 8 czerwca 1998 r., ZEW-T S.A. wydał warunki przyłączenia do sieci w piśmie z dnia 25 czerwca 1998 r. (znak: 1352/P/98), w których wyraził zgodę na przyłączenie obiektów Wnioskodawców o mocy 200 kW przy współczynniku mocy $\text{tg}=0,4$. Uzależnił podłączenie od wbudowania stacji transformatorowej STS 20/150, linii 15 kV z przewodami 3xAFL 35 mm odgałęzionej od najbliższej linii 15 kV i linii kablowej niskiego napięcia oraz opracowania projektu technicznego: linii 15 kV, stacji transformatorowej, linii niskiego napięcia i instalacji wewnętrznej uzgodnionej w Rejonie Energetycznym Legionowo.

Po zrealizowaniu przedmiotowej inwestycji ZEW-T S.A. przyłączył do swojej sieci instalację Wnioskodawcy, o czym świadczy protokół nr 121/RE-4/99 z dnia 11 czerwca 1999 r. (prawidłowość tego protokołu neguje Wnioskodawca). Wskazano w nim konieczność przedstawienia dokumentacji instalacji wewnętrznej, której nie dostarczono dotychczas. Nastąpiło jednak rozpoczęcie dostaw energii elektrycznej. Nie została natomiast podpisana umowa na dostawę energii elektrycznej. Zgodnie ze złożonym zapotrzebowaniem przez Wnioskodawcę, została przyznana mu moc czynna w wysokości 200 kV.

Fakt przekraczania przez Wnioskodawcę powyższej wartości w kolejnych miesiącach: wrzesień, październik, listopad 1999 r. (czego bezpośrednią przyczyną, co podkreśla Wnioskodawca, był fakt nieplanowanych przerw w dostawie energii) spowodował, iż zwrócił się on do ZEW-T S.A. – pismem z dnia 6 grudnia 1999 r. – o zwiększenie mocy umownej do 250 kV. Zwrócił się ponadto o anulowanie opłat za moc przekroczoną, naliczanych przez ZEW-T S.A. w ww. miesiącach.

W odpowiedzi na powyższe wystąpienie ZEW-T S.A. w piśmie z dnia 16 grudnia 1999 r. skierowanym do Wnioskodawcy wyraził zgodę na zwiększenie mocy elektrycznej z 200 kW do 250 kW. Uzależnił to jednak od spełnienia następujących warunków: dostosowania instalacji wewnętrznej do mocy przyznanej, spisania umowy o przyłączenie instalacji do sieci elektroenergetycznej i umowy o dostarczanie energii elektrycznej oraz przedłożenia aktualnego projektu instalacji wewnętrznej.

Wnioskodawca negocjując zasadność żądania opracowania projektu wewnętrznej instalacji (pisma skierowane do ZEW-T S.A.: z dnia 30 maja 2000 r., z dnia 2 czerwca 2000 r. i z dnia 19 czerwca 2000 r.), domagał się podpisania umowy o dostawę energii elektrycznej. Odmawiał jednocześnie uiszczania opłat za moc przekroczoną, traktując pismo ZEW-T S.A. z dnia 16 grudnia 1999 r., wyrażające zgodę na zwiększenie mocy umownej do 250 kW, jako wiążące i takie, które powinno zostać uwzględnienie w wystawianych rachunkach za energię elektryczną.

Fakt nieuiszczania przez Wnioskodawcę należności za energię elektryczną z wystawianych przez ZEW-T S.A. rachunków spowodował wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do obiektów Wnioskodawcy. Urządzenie pomiarowe (licznik) zostało zdemontowane w dniu 27 listopada 2000 r. i z tym dniem ZEW-T S.A. zaprzestał dostaw prądu. Po wstrzymaniu dostaw energii elektrycznej przez ZEW-T S.A., Wnioskodawca rozpoczął pobieranie energii – poprzez istniejące już przyłącze – od ZEP S.A. za pośrednictwem jego sieci.

Celem wyjaśnienia kwestii związanych z zapewnieniem Wnioskodawcy dostaw energii elektrycznej przez ZEP S.A., Prezes Urzędu wystąpił do ZEP S.A. (pismo z dnia 12 kwietnia 2001 r.) o złożenie stosownych wyjaśnień w niniejszej sprawie.

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2001 r., ZEP S.A. wyjaśnił, iż Wnioskodawca jest właścicielem odcinka linii energetycznej średniego napięcia oraz napowietrznej stacji transformatorowej o numerze eksploatacyjnym S-1874 zasilanej z jego sieci. Wskazał jednocześnie, iż na nieruchomości Wnioskodawcy znajduje się również inna stacja transformatorowa, która pierwotnie zasilana była z sieci ZEW-T S.A. ZEP S.A. wyjaśnił, iż w celu podłączenia tej stacji do jego sieci energetycznej, należałoby zdemontować odcinek sieci średniego napięcia zasilający ją dotychczas z sieci ZEW-T S.A., a następnie wybudować po innej trasie odcinek nowej linii SN, łączący ww. stację z siecią energetyczną ZEP S.A. Dla realizacji powyższej inwestycji, co podkreśla ZEP S.A., koniecznym jest opracowanie projektu technicznego, uzyskanie zgody właścicieli gruntów, po których przebiegać będzie linia oraz uzyskanie prawomocnego pozwolenia na budowę.

ZEP S.A. podniósł, iż Wnioskodawca wystąpił do niego z dwoma kolejnymi wnioskami o wydanie warunków przyłączenia dla stacji transformatorowej zasilanej dotychczas z sieci ZEW-T S.A. W odpowiedzi na drugi z wniosków, ZEP S.A. wydał warunki przyłączenia, w których zgodnie z wnioskiem odbiorcy określono moc przyłączeniową na 82,3 kW oraz przedstawiono projekt umowy o przyłączenie. Umowa ta została podpisana w dniu 6 kwietnia 2001 r. i jest – co podkreślał ZEP S.A. w swym piśmie – w trakcie realizacji.

Prezes Urzędu, mając na uwadze konieczność ustalenia rynku właściwego w niniejszej sprawie, ponownie zwrócił się do ZEP S.A., wzywając go do złożenia wyjaśnień w aspekcie tego, czy istnieją realne możliwości konkurowania pomiędzy sąsiadującymi ze sobą przedsiębiorstwami energetycznymi na obszarze styku ich sieci, z wyszczególnieniem sytuacji jaka panuje na granicy działania ZEW-T S.A. i ZEP S.A. (pismo z dnia 4 lipca 2001 r.).

Odpowiadając na powyższe wystąpienie Prezesa Urzędu, ZEP S.A. w piśmie z dnia 23 lipca 2001 r. wskazał, iż 14 gmin na obszarze których prowadzi działalność w zakresie przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej, położonych jest na styku obszaru działania ZEP S.A. i ZEW-T S.A. Przy czym 10 z nich jest w całości obsługiwana przez ZEP S.A., zaś 4 gminy: Serock, Dzierzgowo, Krzynowłoga Mała i Przasnysz obsługiwane są jedynie w części przez ZEP S.A.

Podkreślił, iż na obszarze styku sieci dwóch lub więcej przedsiębiorstw energetycznych, jeżeli istnieją techniczne warunki, to odbiorca ma możliwość wyboru dostawcy energii elektrycznej. Zdaniem ZEP S.A. w tym zakresie przedsiębiorstwa energetyczne są wobec siebie konkurentami.

Prezes Urzędu dodatkowo ustalił, iż ZEW-T S.A. obejmuje swoją działalnością obszar 18.299 km², prowadząc działalność na terenie trzech województw. W strukturze organizacyjnej ZEW-T S.A. funkcjonuje trzynaście Rejonów Energetycznych: Pruszków, Jeziorna, Otwock, Legionowo, Mińsk Mazowiecki, Siedlce, Sokołów Podlaski, Łuków, Garwolin, Ostrołęka, Wyszaków, Wołomin i Przasnysz. Rejony realizują plany techniczno-ekonomiczne w zakresie rozdziału i sprzedaży energii elektrycznej, nadzorują budowę oraz modernizację sieci i urządzeń elektroenergetycznych.

Poprzez Rejon Energetyczny w Legionowie, ZEW-T S.A. dostarcza energię do następujących miast: Legionowo, Łomianki, Nowy Dwór Mazowiecki, Serock, Zakroczym oraz do gmin: Czosnów, Jabłonna, Leoncin, Nieporęt, Pomiechówek, Serock, Wieliszew, Zakroczym.

Z kolei ZEP S.A. obejmuje swym zasięgiem działania terytorium o powierzchni 11.479 km². ZEP SA dostarcza energię elektryczną dla ok. 1 mln odbiorców zamieszkujących część województw: mazowieckiego i niewielkie fragmenty województw: łódzkiego, kujawsko-pomorskiego i warmińsko-mazurskiego.

Spółka Zakład Energetyczny Płock - Dystrybucja Wschód Sp. z o. o. powstała w wyniku przejęcia działalności podstawowej oraz majątku dotychczas działających trzech Rejonów Energetycznych z siedzibami w Ciechanowie, Mławie i Płońsku. Obejmuje obecnie swym zasięgiem obszar znacznej części województwa mazowieckiego i niewielkie obszary województwa warmińsko – mazurskiego. Zakład ten dostarcza energię elektryczną między innymi na obszarze takich gmin, jak: Serock, Krzynowłoga Mała i Przasnysz, gdzie część odbiorców zasilana jest jednocześnie przez ZEW-T S.A.

Na obszarze ww. gmin stykają się zatem sieci energetyczne ZEW-T S.A. i ZEP S.A. Ponadto na granicy działania tych dwóch zakładów energetycznych występują inne obszary (miejscowości, gminy), gdzie obok siebie przebiegają linie energetyczne ww. dwóch zakładów energetycznych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Uznając, iż Wnioskodawca żądając wszczęcia przedmiotowego postępowania wykazał swój interes prawny oraz mając na uwadze potencjalne zagrożenie dla interesu publicznego, Prezes Urzędu wszczął i prowadził postępowanie antymonopolowe w sprawie stosowania przez ZEW-T S.A. praktyki ograniczającej konkurencję.

Podstawową przesłanką niezbędną dla zastosowania instrumentów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w przypadku postawienia przez uprawnionego zarzutu stosowania indywidualnych praktyk ograniczających konkurencję - o których mowa jest w art. 8 ww. ustawy - jest posiadanie przez przedsiębiorcę, którego dotyczy zarzut, pozycji dominującej na rynku. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców.

Nadużywanie pozycji dominującej, której dotyczy powołany wyżej przepis, w każdym przypadku ujawnia się na rynku właściwym. Zatem dla stwierdzenia, czy przedsiębiorca posiada pozycję dominującą należy w pierwszej kolejności określić rynek właściwy.

Zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

W celu wyznaczenia rynku właściwego, niezbędne jest zatem uwzględnienie szczególnych cech danego produktu (wyodrębnienie rynku produktowego) oraz określenie obszaru, na którym jest on dystrybuowany i gdzie warunki konkurencji są wystarczająco jednorodne (wyodrębnienie rynku geograficznego).

Przedmiotem działalności ZEW-T S.A., przeciwko któremu swe zarzuty kieruje Wnioskodawca, jest wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i sprzedaż energii elektrycznej. Faktem bezspornym jest, iż ZEW-T S.A. dostarczał energię elektryczną Wnioskodawcy. Na tle tych dostaw, ujawniły się kwestie sporne, które stanowiły przedmiot niniejszego postępowania antymonopolowego, którego wszczęcia żądał Wnioskodawca.

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, iż **rynkiem produktowym** w niniejszej sprawie jest rynek dostaw energii elektrycznej.

Drugim niezbędnym elementem rynku właściwego jest jego wymiar geograficzny, oznaczający konieczność wskazania obszaru, na którym warunki konkurencji, mające zastosowanie do określonych towarów są jednakowe dla wszystkich konkurentów.

Definicja ustawowa każe odnosić rynek geograficzny do obszaru „na którym, ze względu na ich [towarów] rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji”.

W zakresie dostaw energii elektrycznej mamy do czynienia z monopolem naturalnym zakładów energetycznych, wynikającym z sieciowego charakteru ich działalności. Tym samym zakłady te posiadają pozycję dominującą na lokalnych rynkach dostaw energii elektrycznej. Wynika to z faktu, iż nie spotykają się one z konkurencją ze strony innych przedsiębiorstw energetycznych.

Niemniej można wyobrazić sobie sytuację, w której bliskość sieci energetycznych dwóch (lub nawet trzech) zakładów energetycznych, umożliwia odbiorcom energii elektrycznej swobodne korzystanie – w zakresie przyłączenia i realizacji dostaw energii – z usług jednego bądź drugiego zakładu.

Przyjmując, iż odbiorcy posiadają możliwość wyboru jednego lub drugiego zakładu – lokalnie mogą występować obszary, na których może dochodzić do konkurowania między dwoma przedsiębiorstwami energetycznymi.

Fakt, iż na ww. obszarach mogą istnieć relacje konkurencyjne pomiędzy zakładami energetycznymi, w odróżnieniu od pozostałej części obszaru działania tych zakładów, gdzie konkurencja nie istnieje i gdzie zakłady te posiadają pozycję dominującą - powoduje, że w opinii Prezesa Urzędu, należy wyodrębnić dwa różne rynki geograficzne, z uwagi na występowanie realnej konkurencji – na jednym z nich (tj. lokalnym rynku, gdzie dochodzi do styku działalności dwóch różnych zakładów energetycznych) i utrwalony monopol – na drugim (tj. rynku dostaw energii, zakreślonym sieciowym charakterem tej usługi, którego odzwierciedleniem jest zasięg linii energetycznych zakładu, za pośrednictwem której dostarcza energię elektryczną swym odbiorcom).

W opinii Prezesa Urzędu w sytuacji, gdy podmiot przyłączający się do sieci, czy też odbiorca energii, mają możliwość wyboru i mogą skorzystać z usług jednego z dwóch zakładów energetycznych, brak jest podstaw do uznania istnienia na danym obszarze monopolu zakładu energetycznego.

Oczywistym jest natomiast, iż w każdym przypadku pojawienia się możliwości wyodrębnienia rynku, na którym występują relacje konkurencji między sąsiadującymi ze sobą zakładami energetycznymi, sytuacja taka musi być rozpatrywana w kontekście konkretnej sprawy i w odniesieniu do odbiorcy (odbiorców), których sprawa ta dotyczy.

Odnosząc rozważania nad możliwością konkurowania między dwoma zakładami energetycznymi do niniejszej sprawy, należy zwrócić uwagę, iż w miejscowości Wierzbica (gmina Serock), gdzie działalność prowadzi Wnioskodawca, przebiega linia graniczna obszarów działania dwóch zakładów energetycznych: Zakładu Energetycznego Warszawa – Teren S.A. (ZEW-T S.A.) i Zakładu Energetycznego Płock S.A. (ZEP S.A.).

Bliskość sieci energetycznych dwóch zakładów nie jest oczywiście przesłanką wystarczającą dla uznania, iż na danym obszarze panuje konkurencja w zakresie dostaw energii elektrycznej. Należy bowiem zbadać, czy warunki przyłączenia do sieci, a następnie zapewnienie dostaw energii elektrycznej w równym stopniu zostałyby zapewnione przez obydwie zakłady. Dlatego też koniecznym było przesądzenie możliwości świadczenia tych usług na rzecz Wnioskodawcy przez ZEW-T S.A. i ZEP S.A.

Dokonując oceny powyższych kwestii, Prezes Urzędu oparł się na wyjaśnieniach Wnioskodawcy oraz ww. zakładów energetycznych.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż Wnioskodawca posiada dwie stacje transformatorowe, z których jedna podłączona była do sieci ZEW-T S.A., druga zaś do sieci ZEP S.A. Jak wyjaśnił Wnioskodawca w piśmie z dnia 14 marca 2001 r. jego budynki i urządzenia zasilane były przez ZEW-T S.A., z wyjątkiem jednego obiektu, który podłączony był do sieci ZEP S.A. Po odłączeniu zasilania przez ZEW-T S.A., Wnioskodawca przyznał, że rozpoczął korzystanie z tego przyłącza i zasilął swe obiekty z sieci ZEP S.A. Określił to korzystanie jako awaryjne, gdyż istniejąca stacja – jak podkreślił – jest zbyt małą, by zaopatrzyć obiekty w pełni.

Odnosząc się do tych wyjaśnień, należy wskazać, iż Wnioskodawca nie zdefiniował pojęcia „korzystanie awaryjne”. Nie podniósł, iż ogranicza to prowadzenie przez niego działalności, nie wskazał, iż w wyniku zmiany dostawcy energii elektrycznej, zmuszony był odłączyć część obiektów, bądź wyłączyć działające dotychczas urządzenia. Faktem jest natomiast, iż przez cały ten czas realizowana była działalność gospodarcza Wnioskodawcy (brak jest informacji o jej zaprzestaniu). W opinii Prezesa Urzędu świadczy to bez wątpienia o konkurencyjnej ofercie ZEP S.A., który w sposób dostateczny zapewniał zapotrzebowanie Wnioskodawcy na energię elektryczną.

Faktem bezspornym jest także to, że warunki przyłączenia do sieci były porównywalne. Jak wskazuje Wnioskodawca w powołanym wyżej piśmie, zwrócił się do ZEP S.A. z propozycją przeprowadzenia na własny koszt modernizacji sieci, celem uzyskania dostaw energii od tego zakładu. Oznacza to, iż możliwości przyłączenia się do jednego z dwóch zakładów były dla Wnioskodawcy porównywalne (subiektywne odczucie przyłączającego się). Świadczy o tym również fakt realizowania umowy przyłączeniowej, którą Wnioskodawca podpisał z ZEP S.A. Tak więc koszty przyłączenia nie stanowiły przeszkody dla przyłączenia się do ZEP S.A. i korzystania z jego usług.

Nie ma zatem wątpliwości, iż z punktu widzenia Wnioskodawcy oferta ZEP S.A. była i jest konkurencyjną zarówno w zakresie przyłączenia do sieci, jak i dostaw energii, wobec oferty ZEW-T S.A. Oznacza to, iż lokalizacja obiektów Wnioskodawcy – determinuje określenie rynku geograficznego w przedmiotowej sprawie – znajdują się one bowiem na obszarze, na którym występują relacje konkurencji pomiędzy ZEW-T S.A. i ZEP S.A., wynikające z bliskości ich sieci energetycznych.

Warto przy tym również zwrócić uwagę na opinie samych zakładów energetycznych, wyrażanych w powyższej kwestii. ZEW-T S.A. w piśmie z dnia 10 kwietnia 2001 r. podniósł, iż ze względu na specyfikę niniejszej sprawy, winien on być postrzegany jako konkurent, nie zaś jako sojusznik ZEP S.A.

Z kolei ZEP S.A. podkreślił w swym piśmie z dnia 23 lipca 2001 r., iż na obszarze styku sieci dwóch lub więcej zakładów energetycznych, jeżeli istnieją techniczne warunki i odbiorca ma możliwość wyboru dostawcy energii, zakłady te są wobec siebie konkurentami.

Dokonując ustaleń w aspekcie określenia rynku geograficznego należy odnieść się do poszczególnych kryteriów ustawowych, zawartych w art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Należy więc wskazać, iż właściwości produktu, tj. energii elektrycznej, której odbiorcą jest Wnioskodawca są identyczne w przypadku obydwu zakładów energetycznych. Jak podkreślają zainteresowane zakłady (o czym mowa było już wyżej) – brak jest jakichkolwiek barier prawnych i technicznych w zapewnieniu Wnioskodawcy dostaw energii przez jednego, jak i drugiego przedsiębiorcę. Nie stanowią również - w przedmiotowej sprawie - przeszkody koszty transportu, które ponoszą zakłady,

albowiem koszty przesyłu energii do odbiorców są podobne, o czym świadczy wysokość stawki opłaty przesyłowej, która jest identyczna w obu zakładach i wynosi – 49,17 zł. Natomiast koszty konserwacji i remontu przyłącza oraz sieci, w równym stopniu obciążałyby ZEW-T S.A., jak i ZEP S.A.

W aspekcie kolejnego kryterium, tj. stosowanych cen (ceny za przyłączenie i ceny za energię elektryczną), należy zwrócić uwagę, iż są one zatwierdzane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w taryfie, która powinna zapewniać ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen, stosownie do art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348 z późn. zm.).

Uwzględniając ww. kryterium dokonano zatem porównania przykładowych cen z Taryfy ZEW-T S.A. i ZEP S.A. I tak cena za energię elektryczną (w zł/MWh), dla grupy taryfowej B21 (do której należy Wnioskodawca) w ZEW- T S.A. wynosi 141,80 zł, zaś w ZEP S.A. – 149,70 zł. Z kolei zryczałtowane stawki za przyłączenie dla IV i V grupy przyłączeniowej w ZEW-T S.A. wynoszą 90 zł/kW, natomiast w ZEP S.A. odpowiednio: 80 zł/kW dla IV grupy i 90 zł/kW dla V grupy przyłączeniowej. Są to więc ceny bardzo zbliżone.

W świetle powyższego należy uznać, iż warunki konkurencji pomiędzy ZEW-T S.A. i ZEP S.A. w zakresie dostaw energii elektrycznej do obiektów Wnioskodawcy, są na tyle jednolite, iż należy odróżnić sytuację, która tam panuje, od sytuacji rynkowej, jaka panuje na pozostałych obszarach, gdzie pozycja każdego z tych zakładów jest naturalnie monopolistyczna.

Za **rynek w ujęciu geograficznym (przestrzennym)** należy więc w przedmiotowej sprawie uznać obszar w miejscowości Wierzbica, na którym znajdują się obiekty Wnioskodawcy.

Tak więc rynkiem właściwym w przedmiotowej sprawie jest lokalny rynek dostaw energii elektrycznej, obejmujący swym zasięgiem dostawę energii elektrycznej do obiektów Wnioskodawcy.

Ustalając, czy na tak wyodrębnionym rynku, ZEW-T S.A. posiada pozycję dominującą, należy mieć na uwadze definicję pozycji dominującej zawartą w art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z powołanym wyżej artykułem przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym stopniu niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła są obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie, umowy sprzedaży paliw i energii, lub umowy o świadczenie usług przesyłowych z odbiorcami lub podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki dostarczania, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

W świetle powyższego należy uznać, iż w sytuacji, gdy obowiązki o których mowa jest powyżej, tj. obowiązek przyłączenie do sieci i zapewnienie dostaw energii (przy uwzględnieniu warunków technicznych i ekonomicznych) mogą zostać spełnione przez dwa zakłady energetyczne – to każdy z nich posiada identyczną siłę rynkową, mogącą przeciwstawić się sile innego zakładu.

W przedmiotowej sprawie zarówno ZEW-T S.A., jak i ZEP S.A. dysponują, jak wywiedziono to już wyżej, takimi samymi możliwościami wypełnienia obowiązków, o których mowa jest w ww. przepisie, a zatem posiadają w odniesieniu do Wnioskodawcy podobną siłę rynkową, oferując taka samą jakość produktu (energii elektrycznej) i porównywalne ceny.

Fakt posiadania przez Wnioskodawcę realnego wyboru pomiędzy jednym bądź drugim zakładem oznacza, iż ani ZEW-T S.A. ani ZEP S.A. nie mogą na tak wyznaczonym rynku właściwym działać niezależnie od konkurenta i niezależnie od kontrahentów.

Faktyczne zaś konkurowanie ze sobą dwóch przedsiębiorców o udziale w rynku przekraczającym 40% (duopol) uzasadnia obalenie domniemania, iż żaden z nich nie posiada pozycji dominującej (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 6 kwietnia 1994 r.; sygn. akt XVII Amr 52/93).

Konsekwencją istnienia duopolu jest bowiem realna i rzeczywista konkurencja między tymi dwoma przedsiębiorcami, z którą – jak to wynika z powyższego wyводу – mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, pomiędzy ZEW-T S.A. i ZEP S.A., a co za tym idzie nie można żadnemu z nich przypisać na wyżej wskazanym rynku pozycji dominującej.

Tym samym, nie negując co do zasady pozycji ZEW-T S.A., działającego na przeważającej części obszaru swego działania w warunkach monopolu naturalnego, należy wskazać, że w zaistniałej - w przedmiotowej sprawie - sytuacji, uzasadnione jest przyjęcie twierdzenia, że ZEW-T S.A. spotyka się tu z konkurencją ze strony ZEP S.A. i na wyznaczonym rynku lokalnym nie posiada pozycji dominującej w zakresie dostaw energii elektrycznej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, w kontekście omówionych już wyżej kwestii, podkreślenia wymaga również to, iż przedmiot oraz zakres zaistniałego pomiędzy Wnioskodawcą i ZEW-T S.A. sporu wskazują na indywidualny charakter rozpatrywanej sprawy.

Mamy tu bowiem do czynienia ze sporem, który zaistniał na tle dostaw energii elektrycznej konkretnemu przedsiębiorcy, który domaga się ochrony swych indywidualnych interesów.

Tymczasem ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów należy do dziedziny prawa publicznego, które ma na celu ochronę interesu ogólnospołecznego. Artykuł 1 ww. ustawy stanowi, iż określa ona warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Ma ona zatem na celu ochronę interesu ogólnospołecznego, któremu muszą być podporządkowane partykularne interesy uczestników rynku. Publicznoprawny charakter ustawy oznacza, że nie wszystkie zachowania przedsiębiorców i ich związków, nawet formalnie podlegające literze prawa, uzasadniają uruchamianie jej instrumentów. Powinno to następować tylko wówczas, jeżeli w następstwie zachowań naruszających ustawę zagrożony jest interes ogólnospołeczny.

Jak stwierdzają w swych wyrokach zarówno Sąd Najwyższy, jak i Sąd Antymonopolowy, celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest natomiast ochrona indywidualnego przedsiębiorcy.

W wyroku z dnia 29 maja 2001 r. (sygn. akt. I CKN 1217/98), Sąd Najwyższy podkreślił, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (podobnie jak poprzednio obowiązująca ustawa o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów) ma charakter publicznoprawny i służy ochronie ogólnospołecznego interesu. Winna zatem mieć zastosowanie wówczas, gdy zagrożony lub naruszony jest interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku

gospodarczego. Celem ustawy nie jest więc ochrona indywidualnego przedsiębiorcy. Sąd Najwyższy wyraźnie wskazuje, że sfera indywidualnych interesów przedsiębiorcy nie wchodzi w zakres działania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Indywidualne prawa podmiotowe uczestników obrotu gospodarczego podlegają ochronie w trybie dochodzenia roszczeń przed sądem powszechnym, bądź przed sądem administracyjnym.

Podobnie wypowiada się Sąd Antymonopolowy. W wyroku z dnia 24 stycznia 1991 r. (sygn. akt XV Amr 8/90) podnosi, iż nie każde naruszenie prawa w stosunkach cywilno - prawnych kwalifikuje sprawę do postępowania antymonopolowego. Decyduje o tym naruszenie przez przedsiębiorcę w następstwie stosowania zabronionych praktyk ograniczających konkurencję interesu publicznoprawnego. Naruszenie zaś tego interesu ma miejsce wówczas, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku bądź gdy działania te wywołują w rynku inne niekorzystne zjawiska.

Powyższy pogląd podtrzymywany jest również przez najnowsze orzecznictwo Sądu Antymonopolowego. Jak wielokrotnie podkreślał to Sąd, z uwagi na publicznoprawny charakter ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jej celem nie jest ochrona praw podmiotowych uczestników rynku dotkniętych działaniami mającymi postać praktyk ograniczających konkurencję. Taka ochrona stanowi natomiast przedmiot działania sądów powszechnych (m.in. wyrok z dnia 6 czerwca 2001 r. - sygn. akt XVII Ama 81/00; wyrok z dnia 27 czerwca 2001 r. - sygn. akt XVII Ama 92/00; wyrok z dnia 4 lipca 2001 r. - sygn. akt XVII Ama 108/00).

Na tle powyższego orzecznictwa jest oczywistym, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego, a jedynie mógł zostać naruszony indywidualny interes Wnioskodawcy, który może być chroniony na drodze postępowania cywilnego.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeka się, jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem niniejszej Delegatury.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Otrzymują:

Pani Magdalena Glinicka
Gospodarstwo Rolno-Ogrodnicze
SADPOL
Wierzbica
05-140 Serock

Zakład Energetyczny
Warszawa - Teren S.A.
ul. Marsa 95
04-470 Warszawa